Lieta Nr.137072508
143/AA43 – 1005 – 09/15

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 12.jūnijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs M.Birzgalis,
tiesneši K.Berķis un A.Šteinberga,

piedaloties pie administratīvās atbildības saucamajai personai *J.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par *J.S.*, */personas kods/*, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15]panta astotās daļas sakarā ar *J.S.* apelācijas sūdzību par Tukuma rajona tiesas tiesneses 2008.gada 14.jūlija lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 1.jūlijā Tukuma rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 343226 par to, ka 2008.gada 1.jūlijā *J.S.* plkst.12.30 Tukuma pilsētā pa Vītolu ielu virzienā no Alīnes ielas uz Lielā parka ielu vadīja vieglo automašīnu Mercedes Benz 300, */reģistrācijas numurs/*, bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām un atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Protokolā norādīts, ka ar savām darbībām *J.S.* ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[15]panta astotajā daļā.

[2] Ar Tukuma rajona tiesas tiesneses 2008.gada 14.jūlija lēmumu (turpmāk – Lēmums) *J.S.* atzīts par vainīgu LAPK 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 10 (desmit) diennaktīm, naudas sodu Ls 500 (pieci simti latu) apmērā un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 3 (trīs) gadiem.

Lēmumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[2.1] Pārkāpējs *J.S.* tiesas sēdē vainu izdarītajā neatzina un liecināja, ka automašīnu nav vadījis. Viņam pieder protokolā minētā automašīna, tiesību nav. Konkrētajā datumā kopā ar *I.Š.* dārziņos lietoja alkoholu. Vēlējās parādīt jauno automašīnu un šajā nolūkā sazvanīja Nikolaju Noru. *N.N.* viņus abus ar *I.Š.* ar jauno automašīnu vadāja. Viņš sēdēja blakus vadītājam, *I.Š.* aizmugurē. Pa ceļam abi ar *I.Š.* salamājās, nevarēja vienoties, kur braukt. *N.N.* apstādināja automašīnu, izņēma atslēgas un ar atslēgām un mašīnas

dokumentiem aizgāja. Vietu, kur automašīna apstājās, nepazīst, tā ir kāda iela Jauntukumā ar grantētu ceļa segumu. Abi ar *I.Š.* izkāpa no mašīnas un uz ielas turpināja lamāties. Pa ielu garām gāja meitene un sveicinājās. Viņš gan reibuma dēļ slikti atceras, kā viņa izskatījās, atceras tikai, ka viņai mugurā noteikti nebija garās bikses. Šī meitene pēc dažām dienām pati painteresējās, kas tad atgadījās todien uz ielas. Tagad zina, ka tā bija *I.F.* Pēc laika piebrauca ceļu policijas automašīna un policists lika iekāpt atpakaļ automašīnā. *I.Š.* aizgāja projām. Policijas darbinieks pieprasīja dokumentus un teica, ka, tā kā viņš ir iereibis, jātaisa alkohola pārbaude. Tā kā viņš nebija vadījis automašīnu, atteicās no alkohola pārbaudes.

Tiesa nepiešķir ticamību pārkāpēja liecībām, jo tās ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem, kuri izklāstīti turpmāk.

[2.2] Novērtējot lietas materiālus kopā un lietā gūtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka ir pilnīgi pierādīta *J.S.* vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 343226 pierādīts, ka 2008.gada 1.jūlijā plkst.12.30 *J.S.* Tukuma pilsētā pa Vītolu ielu virzienā no Alīnes ielas uz Lielā parka ielu vadīja vieglo automašīnu Mercedes Benz 300 ar */reģistrācijas numurs/* bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām un atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai. Pārkāpējs protokolam nav piekritis. Liecinieki notikuma vietā nav fiksēti.

Ar izziņu no Informācijas centra pierādīts, ka pārkāpējam nav transportlīdzekļa vadītāja apliecības, tā liegta 2005.gadā, nav atjaunota.

Ar transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolu pierādīts, ka pārkāpējs ir atteicies no pārbaudes.

Ar medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.173 pierādīts, ka pārkāpējs atteicies no pārbaudes uz alkohola ietekmes noteikšanu medicīnas iestādē, ārsts ir konstatējis alkohola reibumu.

[2.3] Ar liecinieka *R.B.* liecību pierādīts, ka *J.S.* 2008.gada 1.jūlijā plkst. 12.30 Tukuma pilsētā pa Vītolu ielu virzienā no Alīnes ielas uz Lielā parka ielu vadīja vieglo automašīnu Mercedes Benz 300 ar */reģistrācijas numurs/*. Automašīnu viņš ievēroja uz Alīnas ielas, jo, ieraugot viņa vadīto trafareto automašīnu, mašīna bez pagrieziena signāla nogriezās šķērsielā. Automašīnā tobrīd bija divi cilvēki - vadītājs un pasažieris. Viņš sekoja automašīnai 30-40 metru attālumā un ieslēdza skaņas un gaismas signālu, uzaicinot vadītāju apstāties. Prasība tika izpildīta pie mājas Nr.19. Pieejot pie automašīnas, redzēja pārkāpēju pie stūres, blakus atradās *I.Š.* No salona bija jūtama alkohola smaka. Viņš lika pārkāpējam uzrādīt dokumentus, ko pārkāpējs atteicās darīt. Uz ielas aizturēšanas brīdī cilvēkus nemanīja. Pārkāpējam tika piedāvāts veikt ekspertīzi uz vietas, no kā pārkāpējs atteicās, piekrītot braukt uz slimnīcu analīžu veikšanai. Viņš izsauca patruļdienestu. Šajā laikā pasažieris *I.Š.* pretēji viņa prasībai palikt automašīnā līdz apstākļu noskaidrošanai, pagrūžot viņu malā, devās projām. *J.S.* pārsēdās no vadītāja puses pasažiera sēdeklī. Patruļdienestam ar rācijas palīdzību paziņoja par *I.Š.* aiziešanu no notikuma vietas, un pēc minūtēm 5-7 patruļdienests piebrauca jau ar aizturēto *I.Š.* Arī slimnīcā pārkāpējs atteicās no ekspertīzes veikšanas.

[2.4] Liecinieks Ivars *I.Š.* liecināja, ka bija lietojis kopā ar pārkāpēju alkoholu. Nolēma pabraukāt ar jauno *J.S.* mašīnu, tāpēc *J.S.* sazvanīja *N.N.* un visi kopā brauca. Pie stūres automašīnai bija *N.N., J.S.* blakus, viņš aizmugurē. Pa ceļam ar pārkāpēju sastrīdējās, jo nevarēja vienoties, kur braukt. *N.N.* apnika klausīties pretrunīgajās komandās, tas izkāpa ārā, atstāja mašīnas durvis vaļā, izņēma mašīnas aizdedzes atslēgas un aizgāja. Viņi kādu brīdi pasēdēja mašīnā, tad izkāpa un lamājās uz ielas. Neatceras, vai uz ielas bija cilvēki, bija lielā reibumā. Tad, nezina no kuras puses, uzradās ceļu policija, un policijas darbinieks lika abiem ar *J.S.* iesēsties mašīnā. *J.S.* lika sēdēt pie stūres. Viņš saprata, ka jāsameklē *N.N.*, kurš bija mašīnu vadījis, un gāja projām, bet vēlāk viņu aizturēja.

Tiesa nepiešķir ticamību liecinieka liecībām, jo tās ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem. Arī lieciniekam ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par policijas darbinieka likumīgo prasību neizpildīšanu, tādēļ ir saprotami liecinieka centieni pārliecināt tiesu, ka automašīnu vadījis *N.N.*, kuru viņš bija gājis meklēt pēc aizturēšanas. Turklāt liecinieks ir bijis, kā pats liecina, lielā alkohola reibumā, jo notikumu secību īsti neatceras.

[2.5] Liecinieks *N.N.* tiesas sēdē liecināja, ka protokolā minētajā datumā ir vadījis *J.S.* piederošo automašīnu Mercedes. Notikušais varēja būt ap 12.00, bet ielu nosaukumus viņš nezina. *J.S.* bijis reibumā, *I.Š.* arī, abi lamājās un nevarēja nolemt , kur brauks. Viņam apnika, apturēja automašīnu un ar aizdedzes atslēgām un mašīnas dokumentiem aizgāja projām. Liecinieks liecībā norāda virzienu, no kura piebrauca policijas automašīna, norāda ka no Jauntukuma puses, jo, aizejot šķērsielā, esot pagriezis galvu atpakaļ un redzējis, ka brauc policijas mašīna.

Liecinieks sevišķi tiesas sēdē uzsvēra, ka gājis projām ar atslēgām un dokumentiem, cenšoties tiesai radīt pārliecību, ka *J.S.* pēc viņa aiziešanas nevarēja vadīt automašīnu un ka ceļu policija piebrauca uzreiz pēc viņa aiziešanas. Šāds apgalvojums nevar būt pieņemams kā nepārprotams fakts kaut vai tā iemesla dēļ, ka automašīnām mēdz būt arī vairāki atslēgu komplekti. Turklāt liecinieks ir sniedzis nepārliecinošas un pretrunīgas liecības arī citās niansēs. Ja viņš tiešām būtu redzējis piebraucot ceļu policiju, būti tikai pašsaprotami, ja dotos atpakaļ, atdotu pārkāpējam dokumentus un apliecinātu, ka braucis viņš. Liecinieks neatceras arī redzējis liecinieci *I.F.*, kura gāja pa ielu un, pēc kuras vārdiem, ir redzējusi *N.N.* un pat sveicinājusi *J.S.* Turklāt apstākli, ka redzējis policijas mašīnu, liecinieks pēkšņi atceras tikai otrajās liecībās, pirmajās liecībās kategoriski apgalvojot, ka nekāda policija tur nebija. Minētais norāda, ka liecinieks sniedz nepatiesas liecības un tās nevar būt vērtējamas kā pierādījums lietā.

[2.6] Lieciniece *I.F.* liecināja, ka 1.jūlijā esot gājusi pa Vītolu ielu un redzējusi, ka *J.S.* un *I.Š.* stāv uz ielas un lamājas blakus mašīnai Mercedes, kurai pie stūres sēž *N.N.* Visas mašīnas durvis bija ciet. Viņa, ejot garām, pasveicināja *J.S.* un gāja tālāk, pēc mirkļa, pagriežot galvu, redzēja, ka *N.N.* izkāpj no mašīnas un aiziet projām, un vēl pēc mirkļa no pilsētas puses Jauntukuma virzienā brauc policijas mašīna. Pēc kādas nedēļas viņa satika

J.S. un uzjautāja, kas tai dienā noticis. Viņš teica, ka aizturēts par braukšanu dzērumā. Tad viņa nolēma liecināt, kā viss notika.

Tiesa nepiešķir ticamību liecinieces liecībām, jo tās ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem. Liecinieks *R.B.* un arī *N.N.* liecināja, ka policijas mašīna brauca no Jauntukuma, tātad pretējā virzienā tam, ko liecināja lieciniece. Lieciniece redzējusi *N.N.*, bet tas viņu nē. Viņu nav redzējis arī *I.Š.* Arī ceļu policijas darbinieks liecināja, ka uz ielas cilvēki nav bijuši. Minētais liek tiesai apšaubīt liecinieces sniegto liecību patiesumu, un tās netiek vērtētas kā pierādījums lietā.

[2.7] Ņemot vērā pārkāpuma raksturu, likumā noteikto soda apmēru, tiesnese uzskata, ka pārkāpējam piemērojams administratīvais arests un likumā noteiktie papildsodi.

[3] Par Lēmumu *J.S.* iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot Lēmumu atcelt.

Apelācijas sūdzībā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[3.1] Tiesa ir taisījusi Lēmumu, pamatojot to ar pieņēmumiem, kuri nevar būt pierādījumi lietā, neobjektīvi novērtējusi lietā esošos pierādījumus, taisījusi nolēmumu, šai procedūrā pieļaujot amatpersonu, par kuras objektivitāti pastāv pamatotas šaubas.

Pirmās instances tiesa Lēmumā konstatē, ka *J.S.* ir transportlīdzekļa vadītājs un tāds administratīvo tiesību subjekts, kura tiesības un pienākumus nosaka Ceļu satiksmes likums, Ceļu satiksmes noteikumi un LAPK, tostarp LAPK 149.^{15}panta subjekts, t.i., transportlīdzekļa vadītājs.

Visi pārējie pirmās instances tiesas konstatējumi, secinājumi un lēmumi balstās uz šo pieņēmumu.

Šis tiesas pieņēmums ir acīmredzami nepamatots, jo *J.S.* paskaidroja pirmās instances tiesai, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā nevadīja transportlīdzekli. Par to liecina arī *J.S.* noraidošā attieksme pret protokolā ierakstīto un piezīme, ka viņš protokola saturam nepiekrīt.

[3.2] Lietas izskatīšanā pirmās instances tiesā tika aicināti vairāki liecinieki, kuri liecināja, ka *J.S.* 2008.gada 1.jūlijā ap pusvieniem dienā nevadīja transportlīdzekli Tukumā pa Vītolu ielu virzienā no Alīnes ielas. Tiesa „nepiešķir ticamību" liecinieku *I.Š.*, *N.N.*, *I.F.* liecībām, pamatojot savu viedokli ar nebūtiskām pretrunām un nesakritībām viņu liecībās, kuru pamatā ir jebkura cilvēka atšķirīgā uztvere, atmiņas īpatnības.

Protokola sastādītājs, kā tika noskaidrots tiesas sēdē, nepildīja savus amata pienākumus ceļu policijā. Tehniskās ierīces viņa dienesta automobilī, kas domātas ceļu satiksmes pārkāpumu fiksēšanai ar tehniskiem līdzekļiem, nedarbojās. Tā kā neviena persona neapgalvoja, ka tieši *J.S.* vadījis transportlīdzekli, protokola autors ierakstīja dokumentā, ka „liecinieku nav", kaut gan tādi, kuri apgalvoja pretējo, notikuma vietā bija.

Viņa it kā konstatētais nebija acīmredzams ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, kas apdraud ceļu satiksmes drošību un pieprasa tūlītēju

amatpersonas rīcību. Tiesā kā Tukuma rajona policijas pārvaldes pārstāvis piedalījās tieši administratīvā procesa virzītājs *R.B.*

[3.3] LAPK 243.pants nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Konkrētajā lietā nav pierādīts, ka *J.S.* vadīja transportlīdzekli. Amatpersonas, t.i., Tukuma rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora *R.B.*, par kuras objektivitāti var pastāvēt pamatotas šaubas, piedalīšanās Lēmuma pieņemšanā pirmās instances tiesā nav pieļaujama (Administratīvā procesa likuma 14.[1]pants - procesuālā taisnīguma princips).

Kā pierādījums konkrētajā lieta nebūtu pieļaujams fakts, ka *J.S.* samaksājis naudas sodu par it kā vienlaicīgi ar izskatāmo izdarītu administratīvo pārkāpumu, jo tas ir saistāms vienīgi ar mantisko jautājumu noregulējumu administratīvajā procesā. Proti, transportlīdzekļa ātrāku izsniegšanu no apsargātas stāvvietas, lai minimizētu savus izdevumus.

[4] Tiesas sēdē *J.S.* apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā minētajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[5] Uzklausījusi *J.S.* paskaidrojumus un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka *J.S.* apelācijas sūdzība ir noraidāma.

[6] APL 307.panta ceturtās daļas otrais teikums nosaka – ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai, šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas tiesneses Lēmuma motivācijai (skat. šā sprieduma [2] punktu) un APL 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā nenorāda.

[7] Attiecībā uz apelācijas sūdzības argumentiem Administratīvā apgabaltiesa secina, ka tie galvenokārt ir attiecināmi uz pirmās instances tiesas veikto pierādījumu izvērtējumu. Sūdzībā ir norādīts, ka tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā *J.S.* paskaidrojumus, kā arī liecinieku *I.Š.*, *N.N.* un *I.F.* liecības, dodot priekšroku *R.B.* liecībām, par kura objektivitāti var pastāvēt pamatotas šaubas.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka apelācijas sūdzībā izklāstītie apgalvojumi nav pamatoti tālāk norādīto apsvērumu dēļ.

[8] Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Savukārt saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka liecinieku *I.Š.*, *N.N.* un *I.F.* liecības, kā arī *J.S.* tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus pirmās instances tiesas tiesnese ir izvērtējusi kopsakarā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem saskaņā ar LAPK 244.panta nosacījumiem.

[9] Administratīvā apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas tiesnese ir pamatoti devusi priekšroku policijas darbinieka *R.B.* sniegtajām liecībām iepretim liecinieku *I.Š.*, *N.N.* un *I.F.* liecībām un pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumiem, jo, pirmkārt, lietā nav pierādījumu, ka iepriekš minētais policijas darbinieks būtu jebkādā veidā ieinteresēts lietas iznākumā vai būtu neobjektīvs. Administratīvā apgabaltiesa nepiekrīt *J.S.* apelācijas sūdzības argumentam, ka *R.B.*, sniedzot liecības pirmās instances tiesā, ir piedalījies Lēmuma pieņemšanā. Apgabaltiesai nav nekādu šaubu par to, ka Lēmumu *J.S.* administratīvā pārkāpuma lietā ir pieņēmusi Tukuma rajona tiesas tiesnese, izvērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tai skaitā arī *R.B.* liecības.

Otrkārt, policijas darbinieka *R.B.* liecības par 2008.gada 1.jūlija notikumiem, ka tieši *J.S.* 2008.gada 1.jūlijā plkst.12.30 Tukuma pilsētā pa Vītolu ielu virzienā no Alīnes ielas uz Lielā parka ielu vadīja vieglo automašīnu Mercedes Benz 300, */reģistrācijas numurs/*, bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām un atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, ir detalizētas un loģiskas, un tās apstiprina citi lietā esoši un pārbaudīti pierādījumi - *R.B.* dienesta ziņojums *(lietas lapa 3)*, administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA 343226 *(lietas lapa 1)*, transportlīdzekļa vadītāja protokols Nr.NB 234072 *(lietas lapa 2)*, kā arī medicīniskās pārbaudes protokols Nr.173 *(lietas lapa 4)*.

Savukārt liecinieku *I.Š.*, *N.N.* un *I.F.* liecības *(lietas lapa 14-15 un 24-27)* par lietas faktiskajiem apstākļiem, kā to pareizi atzinusi pirmās instances tiesas tiesnese, ir pretrunīgas. Tā kā minētie lecinieki ir *J.S.* paziņas, viņi var būt ieinteresēti lietas iznākumā. Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst, ka šīs liecības ir vērtējamas kritiski, proti, ka lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstošas.

Ņemot vērā minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *J.S.* paskaidrojumi, ka viņš administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā nav vadījis automašīnu, neatbilst patiesībai un tie ir sniegti ar nolūku izvairīties no administratīvās atbildības un administratīvā soda.

[10] No CSDD informācijas *(lietas lapa 5 un 6)* izriet, ka pārkāpuma izdarīšanas laikā 2008.gada 1.jūlijā *J.S.* nebija transportlīdzekļu vadīšanas tiesību. Iepriekšējā *J.S.* transportlīdzekļu vadītāja apliecība AT029842, kas bija derīga līdz 2005.gada 28.decembrim, ir tikusi iznīcināta, bet jaunu likumā noteiktajā kārtībā viņš nav ieguvis.

No minētā secināms, ka transportlīdzekļa vadīšanas laikā *J.S.* nebija derīgas transportlīdzekļu vadītāja apliecības.

[11] Ar Lēmumu *J.S.* atzīts par vainīgu LAPK 149.^{15}panta astotajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 10 (desmit) diennaktīm un naudas sodu Ls 500 (pieci simti latu) apmērā, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 3 (trim) gadiem.

Ņemot vērā, ka *J.S.* ar Lēmumu ir atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK 149.^{15}panta astotajā daļā, kuras sankcijā attiecībā uz transportlīdzekļa vadītājiem, kuriem nav vadīšanas tiesību (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas vai ir atņemtas), ir noteikts, ka jāpiemēro aizliegums iegūt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz trim gadiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā tiesnese Lēmumā, uzliekot *J.S.* sodu un atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz trim gadiem, nav pareizi piemērojusi minēto sankciju.

[12] Saskaņā ar LAPK 286.^{11}panta otrās daļas 5.punktu apelācijas instances tiesa, izskatot apelācijas sūdzību vai protestu, groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Ievērojot apelācijas instances tiesai LAPK 286.^{11}pantā noteikto kompetenci, kā arī lietā konstatētos apstākļus [10], Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka saskaņā ar LAPK 286.^{11}panta otrās daļas 5.punktu Lēmums daļā par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu ir grozāms, nosakot aizliegumu iegūt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz trim gadiem.

[13] Ņemot vērā iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums ir grozāms daļā par administratīvā soda piemērošanu *J.S.* daļā

par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu, bet pārējā daļā atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 5.punktu un 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

J.S. apelācijas sūdzību noraidīt.

Grozīt Tukuma rajona tiesas tiesneses 2008.gada 14.jūlija lēmumu, nosakot, ka *J.S., /personas kods/*, tiek atzīts par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15]panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un piemērot viņam administratīvo arestu uz 10 (desmit) diennaktīm, uzlikt naudas sodu Ls 500 (piecsimt latu) apmērā un aizliegt iegūt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 3 (trim) gadiem.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs M.Birzgalis

Tiesneši K.Berķis

A.Šteinberga